Daniela Valošková: Bohapustý zločin von Wittelsbecha

Na ramenou mě tížilo železné brnění a moje svědomí kalila nezpochybnitelná vina. Matka s otcem znepokojeně shlíželi dolů, každý ze svého okna, vědomi si blížícího se zúčtování. Jen oni věděli, kde je pravda. Oni a Bůh.

Na druhé straně kolbiště stál kůň s mým sokem v sedle. Mladý muž vypadal klidně, díval se přímo před sebe. Jen se občas natáhl, aby mohl pohladit hřebcovu hřívu. Samozřejmě nepochyboval, že je v právu. Proč by taky měl?

Přesně z tohoto důvodu se konaly soudní souboje. Ten, kdo hovoří pravdu, nemůže prohrát. Hospodin to nedopustí. A právě Hans Braun v tomto případě nelhal. Půda, již označil za svou, skutečně náležela jemu jakožto dědictví po otci. Naneštěstí pro něj jsem zničil veškeré dokumenty dokazující tuto skutečnost ještě předtím, než se tam začalo stavět naše letní sídlo, takže soud neměl dostatek důkazů, aby mohl rozhodnout v Braunův prospěch. Ovšem, štěstí v jakékoliv míře je pro ty, co si ho koupí, a tak jsem si náklonnost soudce získal i nemalým finančním darem.

Navzdory tomu a mé rodové příslušnosti musel nařídit *judicium pugnae*, tento *ordál*. A tak jsme se sem dostali, já, budoucí kníže Walter Johannes von Wittelsbech, a jakýsi statkář Braun.

Rád bych si otřel čelo orosené potem, jenomže mi brání hledí přilby. Kdosi mi do ruky vloží červenobílý dřevec. Zkusmo se s ním rozmáchnu, načež herold zahraje fanfáru a oba koně se proti sobě takřka bez vybídnutí rozklusají.

Nevnímám slunce, které mi svítí do očí, řev diváků ani jemný písek odlétající od zvířecích kopyt. Snažím se přinutit pravou ruku k poslušnosti, leč marně. Copak se i mé vlastní tělo zdráhá bojovat proti člověku, kterého jsem okradl? Dřív, než se mi vůbec podaří zdvihnout zbraň, Braunův dřevec prudce narazí do mé zbroje. Na hřbetě svého komoně se udržím jen tak tak.

Jak je to možné? Vždyť jsem od dětství cvičen k boji. Měl bych se ubránit.

Vzpomenu si na moment, kdy jsem toho muže potkal poprvé. Hlas mu překypoval zlostí a z očí mu koukala nenávist, když po mě požadoval zpátky své pole.

„Nepatří vám," prohlásil tehdy rázně. „Moje úroda je přece důležitější než váš zámek! Vy už přece jeden máte, nijak vás neovlivní, když nebudete vlastnit další. Kdežto já to potřebuju! Co bych dělal bez pole? Vždyť bez zásob nepřežiju zimu!"

Neuměl a snad ani nechtěl skrývat svůj vztek. Proto přijal souboj.

Ať už ztratil ostražitost z jakéhokoli důvodu, přichystal mi výbornou příležitost k útoku. Když se otáčel, obrátil se ke mně zády.

Zatáhnu za uzdu a hřebec se vytočí. Patami vraženými do slabin ho okamžitě popoženu ke cvalu. Na jediný okamžik jsem zaváhal.

Nevidí mě. Dokáže zareagovat dostatečně rychle?

Ani si neuvědomí, že se k němu blížím. Nejdřív ho dřevcem prudce udeřím do hlavy. Bezmocně jako pytel slámy se skutálí do prachu na zemi, kde mu ještě uštědřím druhou ránu, tentokrát do oblasti hrudníku. Dav propukl v jásot. Zdvihl jsem dřevec nad hlavu, jak se ode mě očekávalo. Radost jsem však necítil.

A nad Hansem přemýšlím dodnes. Po ztrátě pozemku zchudl, zadlužil se a nakonec skončil o žebrácké holi. Stejně jako já, i on zestárl, akorát neměl střechu, pod kterou by se mohl schovat před deštěm, ani potravu, co by ho nasytila.

Zámek jsem sice dostavěl, ale Hansovi Braunovi jsem zničil život. Ve snech se ke mně vrací dodnes. A právě to je můj nejtěžší trest. Zápas muže proti muži jsem vyhrál. Boj proti vlastnímu svědomí vyhrát nelze.